

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce R.H.**, zastoupeného *JUDr. Karlem Uhlířem, advokátem, se sídlem Husova 13, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. dubna 2013 č.j. DSH/4204/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 27.2.2013, čj. MMP/039734/13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb.**, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že bylo porušeno ustanovení **§ 3, § 50 a § 52 správního řádu** v důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že v řízení navrhoval provedení důkazu výsledkem V.H. a vyžádáním lékařského posudku o jejím zdravotním stavu, ale správní orgán tyto důkazy považoval za nadbytečné. Žalobce měl za to, že v jeho případě byly splněny podmínky krajní nouze podle **§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o**

přestupcích, neboť svým jednáním odvracel nebezpečí bezprostředně hrozící zájmu chráněnému zákonem – zdraví paní H. Žalobce zejména nesouhlasil se závěrem žalovaného o nesplnění podmínky přímo hrozícího nebezpečí, dovozeným z jednání žalobce s policisty a ze skutečnosti, že zdravotní stav paní H. nebyl zmíněn v záznamu provedeném policisty, i z toho, že žalobce se do oznámení přestupku nijak nevyjádřil. Žalobce k tomu uvedl, že při silniční kontrole na zdravotní stav manželky upozornil, nicméně policista věc bagatelizoval, a proto se žalobce obával, že dalším rozebíráním situace by nedošlo k rychlejšímu dopravení manželky k potřebným lékům, a protokol vyhotovený policisty bez dalšího podepsal. V žalobě poukázal na to, že žalovaný neměl k dispozici ani popis dané situace od přítomných policistů, neboť ti si na situaci nevzpomínali.

Žalovaný navrhl ve **vyjádření k žalobě** zamítnutí žaloby s tím, že nezpochybňoval závažnost zdravotního stavu paní H., která vyplývala z lékařských zpráv. Jelikož nebyl zpochybňován, další důkazy prokazující zdravotní stav jsou nadbytečné. Žalovaný uvedl, že nebyla splněna podmínka subsidiarity, když žalobce v době, kdy se zdravotní stav manželky náhle zhoršil, byl v dojezdové vzdálenosti od domova do deseti minut a na ujeté vzdálenosti od OC Tesco do Tymákova mohl nedovolenou rychlostí ušetřit jen několik minut. Těchto několik minut ostatně žalobce strávil v důsledku protiprávního jednání při silniční kontrole. Nadto podle žalovaného v důsledku této časové prodlevy nedošlo k dramatickému zhoršení zdravotního stavu ústícímu v nutnost vyhledat lékaře. Z toho důvodu žalovaný měl za to, že žalobce nejednal v krajní nouzi.

V **replíce** žalobce namítal, že správní orgán nevzal v úvahu, že žalobce byl vystaven závažné stresové zátěži a že z dokazování je zřejmé, že se s touto situací setkal poprvé. Proto reagoval tak, že se snažil co nejrychleji dostat domů. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že v důsledku časové prodlevy nedošlo k dramatickému zhoršení zdravotního stavu s tím, že v tomto směru správní orgán činí závěry bez opory v dokazování a skutečnost, že paní H. nevyhledala lékaře, není důvodem k závěru, že se nejednalo o jednání v krajní nouzi.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 13.10.2012, podle něhož žalobce v tento den v 10:52 hod. řídil motorové vozidlo Škoda RZ ... na silnici č. I/26 u Kyšic, kde je nejvyšší stanovená rychlost 90 km/hod a byla mu naměřena rychlost po odečtení tolerance o 50 km/hod vyšší. Žalobce oznámení o přestupku podepsal, nevyjádřil se. Součástí je i úřední záznam PČR z téhož dne a záznam o přestupku pořízený radarem spolu s ověřovacím listem.

Svědék L.B. vypověděl, že si na danou událost vzhledem k časovému odstupu nepamatuje, ani zda s žalobcem jely jiné osoby ve vozidle, či zda žalobce uváděl nějaké zdravotní problémy spolujezdkyně. K dotazu na obecný postup v případě, že dojde k překročení rychlosti z důvodu zdravotního stavu, svědek odpověděl, že pokud jde o ohrožení života, převezou dotyčnou osobu do zdravotnického zařízení nebo přivolají rychlou záchrannou službu, a pokud jim někdo sdělí, že je mu nevolno, přestupek stejně musí sepsat, pouze se to snaží urychlit. K tvrzení žalobce, že mu policista na místě kontroly uvedl, že se jeho manželce udělalo špatně z jízdy jejího manžela, policista uvedl, že se takovýmto způsobem nikdy nevyjadřuje.

Svědék M.T. vypověděl, že si na danou událost nepamatuje, že v daném úseku měří standardně. Ani nemůže potvrdit, že by mu někdo pověděl o zdravotních problémech, s tím, že pokud by tomu tak bylo, jistě by to uvedl v úředním záznamu.

Žalobce předložil lékařské zprávy o zdravotním stavu své manželky ze dne 30.11.2012 spolu s omluvou z jednání, k němuž byla jako svědkyně předvolána na 17.12.2012. Dále byla správnímu orgánu prvního stupně doručena lékařská zpráva ze dne 13.2.2013, z níž kromě jiného vyplývá, že se svědkyně nemůže zúčastnit ani dalších nařízených jednání.

Rozhodnutím **správního orgánu prvního stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že z lékařských zpráv lze dovodit, že zdravotní stav paní H. je dlouhodobě závažný, což není správním orgánem nikterak zpochybňováno, a proto od její svědecké výpovědi bylo upuštěno, neboť ji v této fázi řízení považuje správní orgán již za nadbytečnou s ohledem na lékařské zprávy. Rovněž vypracování lékařského posudku o jejím zdravotním stavu považuje správní orgán za nadbytečné, když je zdravotní stav doložen lékařskými zprávami. Těmito úkony by podle správního orgánu prvního stupně docházelo k neúměrnému protahování řízení, přičemž by nové relevantní skutečnosti do řízení pro objasnění skutku nepřinesly. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že krajní nouze představuje stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jen jeden z nich porušením či ohrožením druhého. I pokud by správní orgán posoudil vyjádření obviněného jako věrohodné a hrozící nebezpečí na zdraví spolujezdkyně by bylo skutečné a bezprostřední, další podmínkou je, že hrozící nebezpečí nelze odvrátit jinak. V této podmínce je vyjádřen požadavek pokud možno odvrátit nebezpečí bez porušení chráněného zájmu. To v daném případě splněno podle správního orgánu prvního stupně nebylo s ohledem na dostupnost rychlé záchranné pomoci v řádu několika minut, již by byla zajištěna bezprostřední stabilizace zdravotního stavu spolujezdkyně. Zdravotní pomoc by byla poskytnuta dříve, než když se obviněný rozhodl vrátit do místa trvalého bydliště do Týmákova, kde si manželka zapomněla léky. Správní orgán měl za to, že tím bylo vyvráceno tvrzení o jednání v krajní nouzi, neboť pokud by přivolali RZS, mohli nebezpečí odvrátit jiným způsobem bez porušení zákona a rychleji. Správní orgán prvního stupně navíc poukázal na to, že v úředním záznamu policisty není zmínka o tom, že by spolujezdkyně měla zdravotní problémy, když ve svědecké výpovědi policista T. uvedl, že pokud by mu někdo takovou informaci sdělil, jistě by to v úředním záznamu zaznamenal. K námitce zlehčení zdravotního stavu ze strany policisty správní orgán prvního stupně poukázal na výpověď policisty B., který toto popřel tak, že takto s přestupci nikdy nejedná.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že to, které důkazy budou provedeny, je věcí úvahy správního orgánu prvního stupně. Stejně tak hodnocení provedených důkazů je věcí posouzení správního orgánu prvního stupně, jemuž přísluší rozhodnout, zda a kdy považuje zjištěný skutkový stav za takový, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že skutkový stav byl zjištěn do míry předepsané zákonnou úpravou. Zdravotní stav spolujezdkyně byl objasněn předloženými lékařskými zprávami a nebyl nikterak zpochybňován a s ohledem na to byl žalovaný názoru, že vyžádání lékařského posudku či svědecká výpověď by nové relevantní skutečnosti do řízení nepřinesla. proto tyto důkazy jsou nadbytečné. Žalovaný dále uvedl, že i pokud by si

policisté jednání s žalobcem pamatovali a uvedli by při svědeckých výpovědích, že jim žalobce sdělil, že ho k jízdě vyšší rychlostí vedly zdravotní komplikace manželky, na merito věci by toto podle žalovaného dopad nemělo. K vyloučení protiprávnosti jednání musí být splněny tři základní podmínky, jako existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem, podmínka proporcionality a podmínka subsidiarity. V daném případě je nutno posuzovat naplnění podmínek krajní nouze ve vztahu k přestupku spočívajícímu v překročení vyšší dovolené rychlosti. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že podmínky krajní nouze splněny nebyly. Žalovaný vycházel z toho, že ani žalobce si subjektivně nepřipouštěl, že by jeho manželka byla v přímém ohrožení zdraví či života. Takovéto skutečnosti totiž odporuje jednání samotného žalobce na místě kontroly. Jak vyplývá z oznámení přestupku, žalobci byla tato písemnost předložena po silniční kontrole a po vypsání údajů k možnému vyjádření a podpisu. Žalobce se tak při silniční kontrole musel zdržet několik minut, což mu vzhledem k zdravotnímu stavu manželky (jím subjektivně hodnocenému) nevadilo. Z toho podle žalovaného plyne, že žalobce nepovažoval zdravotní stav za bezprostředně ohrožující její zdraví a život. Žalovaný poukázal i na to, že při silniční kontrole mohl žalobce využít pomoci Policie ČR, která užívá vozidla s právem přednosti v jízdě, a tedy pokud by se žalobce domníval, že jeho manželka je v bezprostředním ohrožení zdraví či života, mohl policisty požádat o převoz do zdravotnického zařízení a nenechal by se odbýt údajným tvrzením policisty. Tato skutečnost opět podle žalovaného svědčí o tom, že ani žalobce sám v době překročení nejvyšší dovolené rychlosti a při následné silniční kontrole nepovažoval zdravotní stav své manželky za bezprostředně ohrožující její zdraví či život. Navíc pokud by žalobce nezavdal příčinu k jeho zastavení hlídkou Policie ČR překročením nejvyšší dovolené rychlosti, uspořil by podle žalovaného čas potřebný k dojezdu domů pro léky, a tedy mohl jet i nejvyšší dovolenou rychlostí při stejné době dojezdu domů. Žalovaný ovšem nesouhlasil s dílčí argumentací správního orgánu prvního stupně, že žalobce mohl nastalou situaci řešit přivoláním rychlé záchranné služby. Žalovaný se ale ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně v tom, že i pokud by paní H. byla ve stavu ohrožujícím její život nebo zdraví, mohl žalobce situaci řešit jinak. Pokud se zdravotní stav dramaticky zhoršil až ve vozidle při cestě domů, byl jistě způsob zvolený žalobcem, tedy odvoz domů pro léky, vhodnějším. Žalobce byl v dojezdové vzdálenosti 10 minut. Tedy lze oprávněně předpokládat, že by dovezl paní H. k lékům dříve, než by bylo řešení prostřednictvím rychlé záchranné služby. Žalovaný však měl za to, že v tomto případě se nejednalo o bezprostřední ohrožení zdraví nebo života, tudíž že žalobce nebyl nucen překročit nejvyšší dovolenou rychlost a ohrozit zájem na bezpečnosti silničního provozu a že hrozící nebezpečí bylo možné odvrátit jinak. Na ujeté vzdálenosti od obchodního centra Tesco do Týmákova mohl žalobce podle žalovaného nedovolenou rychlostí ušetřit jen několik minut. Žalovaný tak dospěl k závěru, že v dané věci nebyla dána podmínka existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem ani podmínka subsidiarity, tedy, že za daných okolností nebylo možno případné nebezpečí odvrátit i jinak.

Žaloba není důvodná.

Soud vycházel z obsahu žaloby, kde žalobce zejména namítal rozdílnou dílčí argumentaci mezi správním orgánem I. stupně a žalovaným, která se týkala otázky, zda bylo na místě řešit situaci přivoláním rychlé záchranné služby či nikoli. Soud zastává stanovisko, že v tomto směru není napadené rozhodnutí nezákonné, neboť tato dílčí argumentace je

dostatečně odůvodněná způsobem výše shrnutým. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je jednoznačně zřejmé, proč se v tomto směru žalovaný se správním orgánem I. stupně neztotožnil. Důvodem byla především větší časová prodleva při volání RZS oproti vlastnímu dojezdu domů pro léky. Proto napadené rozhodnutí není v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud se přiklonil k žalovanému v tom, že na místě nebylo přivolávat rychlou záchrannou službu, že rychlejší dostupnost léků byla dojetím domů.

Nicméně soud stejně jako správní orgány dospěl k závěru o nenaplnění podmínek krajní nouze ve smyslu **§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích**. V dané věci nebyly splněny dvě podmínky krajní nouze, a to především podmínka subsidiarity, tedy skutečnost, že situaci nebylo možné řešit jinak bez porušení předpisů. Soud vycházel ze skutečnosti, že kontrola žalobce trvala zhruba několik minut a za zhruba stejnou dobu by bylo možné dojet do Tymákova pro léky nejvyšší povolenou rychlostí. Proto bylo možné situaci řešit bez porušení předpisů.

Ani bezprostřední ohrožení zdraví manželky žalobce nebylo prokázáno. Žalobce ani netvrdil, že by těchto několik minut, které se snažil ušetřit rychlou jízdou, mělo bezprostřední vliv na zhoršení zdravotního stavu manželky žalobce, proto ani nebyla splněna podmínka onoho přímého ohrožení zdraví. Ohledně tvrzení o zlehčování zdravotního stavu ze strany policistů se lze ztotožnit s žalovaným v tom, že pokud by zde žalobce cítil bezprostřední ohrožení zdraví manželky, nenechal by se takovým jednáním policistů odbýt a jistě by tuto situaci řešil s pomocí policistů.

K otázce neprovedení dalších navržených důkazů, které jsou specifikovány svědeckou výpovědí manželky žalobce a znaleckým posudkem týkajícím se jejího zdravotního stavu, soud má za to, že správní orgány shodně a dostatečně zdůvodnily, na základě čeho dospěly k závěru, že není další dokazování v tomto směru potřebné. S názorem obou správních orgánů o nadbytečnosti dalšího prokazování zdravotního stavu manželky žalobce v situaci, kdy je podložen ve spise lékařskými zprávami a není nijak zpochybňován, se soud ztotožňuje. Soud stejně jako správní orgány dospěl k závěru, že v dané věci byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že nedošlo k porušení v žalobě namítaných ust. **§3, § 50 a § 52 správního řádu**.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 16. června 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková